

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **L. H.**, nar. X, státní příslušností Čínská lidová republika, bytem v ČR: X, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2013, č.j. MV-82988-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 1. 2012, č.j. OAM-11860-21/PP-2011, tak, že žalobci se žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zamítá.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení, provedl vymezení pojmu „veřejný pořádek“ s odkazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, že žalobce není schopen dodržovat normy právního systému České republiky, přičemž odkázal na protiprávní činnost žalobce, za kterou byl žalobce shledán vinným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 23. 10. 2008, sp. zn. 1 T 71/2008. Žalovaný mimo jiné uvedl, že v případě žalobce osobní chování cizince skutečně představuje závažné ohrožení zájmů společnosti, a to především zájmu veřejného, a že správní orgány mají možnost chránit proti nežádoucímu jednání ze strany cizinců zájmy státu a společnosti. Podle žalovaného vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů; žalobce má na území České republiky manželku a dvě děti, z toho jedno dítě je občanem České republiky a žalovaný nijak nezpochybňuje jejich rodinné soužití; nicméně cizinec, který opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, se zbavuje možnosti pobývat se svými nejbližšími na území České republiky. Podle žalovaného Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3; dále s odkazem na čl. 10 odst. 2 uzavřel, že Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty; zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu není zakázán vstup a pobyt cizince na území České republiky. Žalovaný dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 7 As 75/2011-95, v němž byla řešena totožná právní otázka ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobce podané dne 15. 10. 2008 a kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z jednání žalobce lze dovést existenci důvodného nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný dodal, že správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí. Žalovaný změnil napadené rozhodnutí tak, že zúžil důvody, pro které byla žádost zamítnuta; změny ve výroku rozhodnutí nemají vliv na uplatnění práv žalobce, vzhledem k povaze provedené změny mu nehrozí újma z důvodu ztráty možnosti podat odvolání, proto lze postupovat podle § 90 odst. 1 písm. c) s.ř.

Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně považuje za vydaná v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a zároveň zcela nepřezkoumatelná. Vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by ze strany žalobce mohlo dojít k závažnému narušení veřejného pořádku. V souvislosti s tím odkázal na definici pojmu „veřejný pořádek“ v § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, a na evropskou právní úpravu (směrnici 2004/38/ES, resp. předcházející směrnici 64/221/EHS); podotkl, že směrnice 2004/38/ES v čl. 27 odst. 2 zavádí zásadu přiměřenosti a zásadu, dle níž musí být každý jednotlivý případ posuzován na základě osobního chování dotyčné osoby, přičemž toto ustanovení dle žalobce vylučuje aplikaci ustanovení týkajícího se veřejného pořádku z důvodu tzv. generální prevence, tj. neumožňuje odůvodňovat tyto případy odkazem na

obecné zájmy společnosti; upozornil, že podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES dokonce i jednání dotyčné osoby kvalifikované jako trestný čin samo o sobě nelze považovat za narušení veřejného pořádku. Dodal, že zákon nemůže být se směrnicí v rozporu, a to ani co se týče výkladu jednotlivých ustanovení. Odkázal na definici pojmu veřejný pořádek provedenou Soudním dvorem Evropské unie s dovětkem, že rozsah výhrady veřejného pořádku dle judikatury Soudního dvora EU nemohou členské státy určovat jednostranně; podle žalobce ustálená judikatura předpokládá uplatnění pojmu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. S ohledem na tyto skutečnosti je dle žalobce odůvodnění rozhodnutí žalovaného nepřipustné; z existence pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, a osobnost pachatele ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku.

Žalobce dodal, že v případě státního příslušníka třetího státu, který je rodinným příslušníkem občana členského státu, umožňuje restriktivní výklad pojmu veřejného pořádku rovněž ochranu práva tohoto příslušníka na respektování jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Připomněl, že český právní předpis i předpis evropský musí být vykládán podle jednotných pravidel závazně formulovaných Soudním dvorem EU. Podotkl, že je třeba, aby případné budoucí nebezpečí bylo spatřováno důvodně, a dodal, že český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci § 87 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, čímž dle žalobce presumuje jednoznačně intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané zmiňovanou směrnicí.

Žalobce rovněž poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku č.j. 5 As 51/2009-68 a v usnesení rozšířeného senátu č.j. 3 As 4/2010-151, načež uvedl, že podle rozšířeného senátu skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR; za narušení veřejného pořádku pak nelze považovat ani samotný fakt uzavření účelového manželství.

Upozornil, že žalobce se za posledních 5 let pobytu na území ČR, tedy od svého odsouzení, jež navíc bylo pro trestný čin menší závažnosti (přičemž žalobce se ve zkušební době osvědčil, a tedy se na něj nyní hledí, jako by nebyl odsouzen), se již žádného protiprávního jednání nedopustil, a tedy nelze rozumět, v čem že žalovaný vlastně spatřuje onu aktuálnost tvrzeného nebezpečí; podotkl, že žalobce se dopustil vždy porušení norem pobytových, jichž se dopustil v zájmu setrvat na území ČR, tedy nikoliv z pohnutky jinak zavrženíhodné a mimořádně společensky nebezpečné.

Dále namítl porušení čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně práv dítěte. Odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011 ve věci Zambrano vs. Office, podle něhož čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost, neboť takové rozhodnutí by uvedené děti připravilo o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statutem občana Unie. Dále poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08 ve věci Metock. Žalobce je dle svého tvrzení jako otec nezletilého občana ČR nepochybně oprávněn pobývat na území ČR se svým synem tak, aby o něho mohl

řádně pečovat po stránce citové, mravní i materiální, a napomáhat tak zajistit zdravý vývoj nezletilého dítěte. Správní orgán dle žalobce rovněž pominul posoudit otázku přiměřenosti v souladu s § 3 s.ř. tak, aby o závěru nebylo důvodných pochybností, a tedy věc zkoumat podrobně ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., a zejména se vypořádat s otázkou, zda je vůbec za daných okolností možné žalobci jako rodinnému příslušníkovi občana EU pobyt z uvedených důvodů zamítnout.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, zrekapituloval skutečnosti nastalé ve správním řízení i svoji argumentaci a závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném před zdejším soudem dne 24. 10. 2017 zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný se z jednání předem omluvil, odkázal však na svoje písemné vyjádření k žalobě ze dne 14. 8. 2013.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu ze dne 12. 3. 2010 a ze dne 6. 4. 2011; ověřovací listinu Čínské lidové republiky v ČR ze dne 30. 5. 2008 o uzavření sňatku mezi žalobcem a paní Y. F.; rodný list J. Y. ze dne 3. 12. 2007; osvědčení o státním občanství J. Y. ze dne 3. 12. 2007; znalecký posudek RNDr. D. V., znalce z oboru zdravotnictví, odvětví genetika, ze dne 29. 6. 2009, z něhož vyplývá, že žalobce je biologickým otcem nezletilého J. Y.; rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 1. 2012, č.j. OAM-1860-21/PP-2011; blanketní odvolání žalobce ze dne 17. 1. 2011 vč. doplnění odvolání žalobce ze dne 27. 2. 2012 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 1. 2012, č.j. OAM-1860-21/PP-2011; žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2013, č.j. MV-82988-3/SO-2012.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce svými žádostmi ze dne 12. 3. 2010 a ze dne 6. 4. 2011 požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Vyročením správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 9. 2011 došlo ke spojení řízení o těchto dvou žádostech. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 1. 2012, č.j. OAM-11860-21/PP-2011, byla žádost žalobce zamítnuta a podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) ve spojení s § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. povolení k přechodnému pobytu na území České republiky žalobci vydáno nebylo. Správnímu orgánu prvního stupně bylo z úřední činnosti známo, že žalobce přicestoval na území České republiky koncem září 2002 a státní hranice překročil na nezjištěném místě mimo hraniční přechod bez platných cestovních dokladů; poté se zdržoval neoprávněně na území České republiky a dne 15. 10. 2002 přešel u obce Nové Hamry mimo hraniční přechod státní hranici Spolkové republiky Německo, kde byl zadržen německými orgány a dne 17. 10. 2002 předán zpět českým státním orgánům. Za

svůj nelegální vstup a pobyt na území ČR byl žalobci uložen trest správního vyhoštění s platností do 8. 4. 2008, přičemž mu byla stanovena doba vycestování z území do 13. 5. 2003. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 15. 4. 2003. Žalobce dále z důvodu snahy o legalizaci svého pobytu požádal o udělení azylu, přičemž řízení o žádosti bylo zastaveno rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 30. 10. 2013. Obvodní soud pro Prahu 3 vydal dne 23. 10. 2008 trestní příkaz sp. zn. 1 T 71/2008, který nabyl právní moci dne 23. 10. 2008 a jímž byl žalobce uznán vinným, že se v době od 31. 10. 2003 do 8. 4. 2008 neoprávněně zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu bylo správním rozhodnutím uloženo správní vyhoštění, čímž spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 171 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců a výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Podle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 27. 1. 2010 se žalobce ve zkušební době osvědčil.

Správnímu orgánu prvního stupně bylo z úřední činnosti rovněž známo, že dne 12. 6. 2009 manželka žalobce požádala o provedení znaleckého zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví genetika ve věci určení, zda je žalobce biologickým otcem nezletilého J. Y., občana ČR. Na základě této žádosti byl dne 29. 6. 2009 RNDr. D. V., Ph.D., znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví genetika, vydán znalecký posudek, z něhož vyplývá, že na základě výsledků analýzy DNA je žalobce biologickým otcem nezletilého J. Y. J. Y. je státním občanem České republiky, přičemž v rodném listu nezletilého J. Y. byl jako otec uveden pan M. M., státní občan České republiky.

Správní orgán prvního stupně s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce ke své žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nepředložil žádný relevantní doklad potvrzující tvrzení žalobce o jeho postavení rodinného příslušníka občana EU tak, jak jej zákon č. 326/1999 Sb. ve svém § 15a odst. 4 písm. b) /po novele v § 15a odst. 3 písm. b)/ vymezuje, a že žalobce v době podání žádosti a taktéž ani v době rozhodování nesplňuje podmínku rodinného příslušníka občana EU dle těchto ustanovení, a zároveň pak, že v jeho případě bylo i zároveň prokazatelně shledáno, že je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

K odvolání žalobce žalovaný vydal v záhlaví označené (žalobou napadené) rozhodnutí, jímž dle § 90 odst. 1 písm. c) s.r. změnil rozhodnutí správního orgánu tak, že žalobci se žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zamítá (rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí viz výše). Žalovaný tak zúžil důvody, pro které byla žalobcova žádost zamítnuta. Jediným důvodem zamítnutí žádosti žalobce zůstalo to, že žalovaný shledal naplnění podmínky důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Podle § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném ke dni 12. 3. 2010 (datum podání první žádosti žalobce) policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Obdobné ustanovení je s účinností od 1. 1. 2011 obsaženo v § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., pouze s tím rozdílem, že místo policie je daná pravomoc s účinností od 1. 1. 2011 svěřena Ministerstvu vnitra (srov. čl. XXIII. bod 3. zákona č. 274/2008 Sb.).

Podle § 87e odst. 1 věty první zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

V daném případě je stěžejní otázkou, zda byla naplněna podmínka „důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek“, konkrétně v případě žalobce správní orgán prvního stupně i žalovaný dospěli k závěru, že v případě žalobce je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce přicestoval na území České republiky koncem září 2002 a státní hranice překročil na nezjištěném místě mimo hraniční přechod bez platných cestovních dokladů; poté se zdržoval neoprávněně na území České republiky a dne 15. 10. 2002 přešel u obce Nové Hamry mimo hraniční přechod státní hranici Spolkové republiky Německo, kde byl zadržen německými orgány a dne 17. 10. 2002 předán zpět českým státním orgánům. Obvodní soud pro Prahu 3 vydal dne 23. 10. 2008 trestní příkaz sp. zn. 1 T 71/2008, který nabyl právní moci dne 23. 10. 2008 a jímž byl žalobce uznán vinným, že se v době od 31. 10. 2003 do 8. 4. 2008 neoprávněně zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu bylo správním rozhodnutím uloženo správní vyhoštění, čímž spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 171 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců a výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku.

V daném případě podle názoru soudu je třeba rovněž vzít v potaz postup žalobce a jeho manželky ohledně účelového otcovství nezletilého J. Y., jak je blíže rozebral správní orgán prvního stupně (viz s. 13-14 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a jak byl ostatně popsán i v rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 4. 2011, č.j. 3 A 18/2010-58 (kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta níže citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 7 As 75/2011-95), následovně:

„Soud se za výše popsaných skutečností ztotožňuje se závěrem žalovaného, že paní Y. F., tedy manželka žalobce (jehož manželkou se stala dne 26. 5. 2008), nechala do rodného listu nezletilého Y. J. účelově zapsat pana M. M., občana ČR, jako jeho otce, za účelem získání povolení k pobytu nejprve pro sebe a poté po uzavření sňatku dne 26. 5. 2008 a následně po podání žádosti žalobcem dne 15. 10. 2008 i získání povolení k pobytu pro jeho biologického otce. Je přitom zřejmé, že oba biologičtí rodiče jsou občany Čínské lidové republiky a po celou dobu řízení oba úmyslně vypovídali tak, že žalobce je pouze manželem paní Y. F., který se chce starat o její dítě, jež má státní občanství ČR. Je zcela logické, a nebylo by ani možno předpokládat, že rodiče nezletilého by již v průběhu řízení tvrdili, že právě oni jsou rodiči nezletilého, neboť pak by bylo zcela zjevné, že jejich dítě jako dítě státních občanů Čínské lidové republiky má z ryze účelového důvodu zapsáno v rodném listu jako otce občana České republiky. Nelze však 'účelovost' jednání obou rodičů, tedy i žalobce, opomíjet a akceptovat. Jak výstižně již uvedl odvolací orgán, popsané jednání není v souladu s veřejným zájmem. Skutečnost, že otec i matka, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, žádají o povolení k přechodnému pobytu a snaží se získat oprávnění k pobytu na území ČR za účelem soužití s dítětem, které získalo popsaným způsobem české státní občanství, potvrzuje prokazatelně účelovost takového jednání. Soud

dodává, že ve svém důsledku toto 'účelové otcovství' plní stejnou funkci jako již výše zmiňovaný institut 'účelového manželství' a sice, získat na území České republiky pobyt a legalizovat tak další pobyt na území ČR. 'Účelové otcovství' je ve své podstatě jevem stejného druhu. Znamená ve své podstatě obcházení zákona, jak správně rovněž žalovaný odvolací orgán dovodil v napadeném rozhodnutí. Sled jednotlivých úkonů žalobce svědčí o správnosti závěru, k němuž správní orgány dospěly. Nelze totiž připustit, aby opakované (byť i v jednotlivostech nezávažné) jednání žalobce spočívající v nerespektování právních norem na území České republiky bylo tolerováno a bylo irelevantní zjištěnou skutečností, kterou nepřísluší správním orgánům vzít na zřetel při posuzování žádosti o povolení k pobytu. ... Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že by správní orgány neposoudily správně jeho žádost bez prokázání existence dostatečně závažného ohrožení společnosti, neboť výše uvedeným jednáním žalobce má soud za to, že je dostatečně prokázáno opakované porušování právních předpisů České republiky žalobcem v takové intenzitě, jež ve svém souhrnu představuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku 'závažným způsobem'.

Výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS:

„Způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odstavce 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat "skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti", přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.

Uplatnění výhrady veřejného pořádku formou rozhodnutí o vyhoštění pak směrnice dále zvlášť konkretizuje v čl. 28. Jedná se zejména o zpřesnění použití zásady přiměřenosti, když odstavec 1 stanoví, že před samotným rozhodnutím o vyhoštění z důvodu veřejného pořádku je nutné vzít v úvahu skutečnosti, jakými jsou délka pobytu osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu (k tomu srov. také bod 23 odůvodnění směrnice). Článek 28 pak u některých skupin cizinců ještě zpřísňuje kritéria, za nichž lze o vyhoštění rozhodnout, když u těchto skupin předpokládá závažnější formy možného narušení veřejného pořádku (odstavce 2 a 3).

Soudní dvůr se při výkladu použití výhrady veřejného pořádku rovněž omezil spíše na konstatování obecnějších principů a mezi užití této výhrady členskými státy, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti skutkového stavu jednotlivých případů, a konečné posouzení věci ponechal v kompetenci vnitrostátních soudů. Uvedl, že zatímco zásada volného pohybu osob by měla být vykládána extenzivně, u výhrady veřejného pořádku je naopak nutné použít výklad restriktivní (srov. bod 18 rozsudku ze dne 4. 12. 1974, Van Duyn, 41/74, Recueil, s. 1337; bod 23 rozsudku ze dne 19. 1. 1999, Calfa, C-348/96, Recueil, s. I-11; bod 64 rozsudku ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01, Recueil, s. I-5257; bod 45 rozsudku ze dne 10. 3. 2005, Komise proti Španělsku, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097; bod 23 rozsudku ze dne 10. 7. 2008, Jipa, C-33/07, Sb. rozh., s. I-5157).

Soudní dvůr stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který "předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného,

aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti"; tedy, (1) nestačí pouhé porušení práva, ale (2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba (3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. bod 35 rozsudku ze dne 27. 10. 1977, Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999; bod 21 rozsudku ve věci Calfa; bod 66 rozsudku ve věci Orfanopoulos a Oliveri; bod 46 rozsudku ve věci Komise proti Španělsku; bod 43 rozsudku ze dne 7. 6. 2007, Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383; bod 23 rozsudku ve věci Jipa). Tento závěr se ostatně nyní promítá i do znění čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES.

Soudní dvůr uznává, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (srov. bod 18 rozsudku ve věci Van Duyn; bod 26 rozsudku ze dne 28. 10. 1975, Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219; bod 34 rozsudku ve věci Bouchereau); nicméně v kontextu Společenství je nutno chápat pojem veřejného pořádku tak, aby jeho působnost nemohla být stanovena jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany Společenství (srov. bod 27 rozsudku ve věci Rutili). Také se státy mohou dovolávat pouze svých vlastních důvodů veřejného pořádku, nikoli důvodů jiného členského státu (bod 25 rozsudku ve věci Jipa).“

Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2011, č.j. 7 As 75/2011-95, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě žalobce byla naplněna podmínka důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku:

„Při respektování požadavků stanovených směrnicí 2004/38/ES a judikaturou Soudního dvora, jakož i závěru vysloveného rozšířeným senátem v citovaném usnesení, lze shrnout, že veřejný pořádek jako poměrně složitě strukturovatelný neurčitý právní pojem zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná také o normy morální, sociální, politické, případně náboženské.

V případě stěžovatele bylo proto na místě primárně posoudit jeho jednání z hlediska existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a zkoumat přitom, zda bylo toto jednání skutečné, osobní, aktuální a zároveň dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím z případného zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu a následně pak bylo nutno posoudit také dopad zamítavého rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, což správní orgány obou stupňů učinily.

U stěžovatele se nejednalo o jednorázové nesplnění čistě formální povinnosti ukládané zákonem o pobytu cizinců, které by podle názoru rozšířeného senátu vyjádřeného v citovaném usnesení bylo nepřiměřené považovat za jednání cizince narušující veřejný pořádek. Stěžovatel ačkoliv ani pro vstup, ani pro pobyt na území České republiky nesplňoval zákonné podmínky, se jednak účelově snažil dosáhnout legalizace svého pobytu, a jednak během svého nelegálního pobytu opakovaně porušoval právní řád České republiky. Jeho jednání (nelegální vstup na území České republiky a krátce poté nelegální přechod státní hranice do Spolkové republiky Německo, nerespektování pravomocného správního rozhodnutí o udělení vyhoštění, dlouhodobý nelegální pobyt na území České republiky) tak mimo jakoukoliv pochybnost svědčí o permanentním nerespektování právního pořádku státu, na jehož území chce přechodně pobývat. Skutečnost, že rozhodnutí o udělení vyhoštění již není v platnosti či že se stěžovatel osvědčil, nemůže nic změnit na fakticitě jeho jednání. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že v řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu stěžovatel uváděl vědomě opakovaně nepravdivé skutečnosti (v žádosti, v čestném prohlášení i ve výpovědi do protokolu). Správní orgán ani městský soud neměly důvod zkoumat motivaci tohoto jeho jednání, protože opět je rozhodující jeho fakticita.

Veškerá uvedená jednání stěžovatele uskutečněná během dlouhého časového úseku (od r. 2002 do r. 2009) lze tedy nepochybně vnímat jako skutečné obrožení zájmů společnosti a jí všeobecně sdílené hodnotové představy o vedení rodinného života a z toho plynoucí povinnosti jeho respektování a ochrany ve smyslu směrnice 2004/38/ES. Zároveň není pochyb o tom, že ze strany stěžovatele šlo o jednání skutečné, osobní a k okamžiku rozhodování správních orgánů také aktuální. Z jednání stěžovatele tak lze podle názoru Nejvyššího správního soudu dovodit existenci důvodného nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu ust. § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť je zřejmé, že opakovaně ignoruje právní předpisy a svým jednáním směřuje k jejich obejití. Jednání stěžovatele tak v celém jeho kontextu lze hodnotit jako jednání trvajících charakteru, které má konsekvence i do současnosti.“

Soud nevidí důvodu, proč se od názoru Nejvyššího správního soudu v projednávaném případě odchýlit.

Co se týče testu použití výhrady veřejného pořádku, jak byl formulován v judikatuře Soudního dvora EU citované ve shora odkazované judikatuře Nejvyššího správního soudu, soud uvádí, že v prvním kroku dospěl k závěru, že ze strany žalobce zjevně došlo k porušení práva. Ve druhém a třetím kroku shledal, že existuje skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se základního zájmu společnosti, neboť protiprávní jednání žalobce nebylo jednorázové, nýbrž opakované a dlouhodobé, přičemž postup žalobce a jeho manželky spočívající v zapsání státního občana České republiky do rodného listu jako otce jejich biologického syna byl navíc zjevně účelový a přinejmenším vysoce nemorální. S ohledem na popsané chování a jednání žalobce existuje důvodná hrozba dalšího protiprávního jednání a narušení základního zájmu společnosti na dodržování jejích právních i morálních norem.

Z výše uvedených důvodů soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že by nebyla naplněna podmínka důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku. Žalobce odkazoval na definici veřejného pořádku v § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, podle něhož právního předpisu cizího státu nelze použít, pokud by se účinky tohoto použití přičily takovým zásadám společenského a státního zřízení Československé socialistické republiky a jejího právního řádu, na nichž je nutno bez výhrady trvat. Soud k tomu uvádí, že definice veřejného pořádku stanovená zákonem č. 97/1963 Sb. nijak nevybočuje z vymezení tohoto pojmu provedeného shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Žalobce dále odkazoval na evropskou právní úpravu, zejména na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Podle tohoto ustanovení opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že rozhodnutí o nevydání povolení k přechodnému pobytu není v rozporu se zásadou přiměřenosti a zjevně bylo založeno výlučně na osobním chování žalobce, jež představovalo skutečné dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti (viz výše). O neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobci bylo rozhodnuto nejen na základě nelegálního pobytu žalobce, nýbrž i na základě toho, že tím se žalobce dopustil trestného činu (jež páchal cca 5 let), a dále i z důvodu účelového postupu žalobce a jeho manželky, kteří uváděli správní orgán v omyl, že žalobce je pouze manželem paní Y. F., který se chce starat o její dítě, a nikoliv biologickým otcem J. Y. (viz s. 13 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Proto v posuzovaném případě nelze uzavřít, že by rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně bylo vydáno pouze z důvodu předchozího odsouzení žalobce pro trestný čin. V případě žalobce se pak zjevně jedná jak o osobní chování (jež činil on sám, v případě „účelového otcovství“ rovněž ve spolupráci se svojí manželkou), jež představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení shora uvedeného zájmu společnosti.

Pokud žalobce v žalobě namítal, že zákon nemůže být se směrnicí EU v rozporu, a to ani co se týče výkladu jednotlivých ustanovení, s tím lze pochopitelně souhlasit. Soud však nedospěl k závěru, že by §§ 87d a 87e zákona č. 326/1999 Sb. byly v rozporu s evropským právem, tedy ani se směrnicí 2004/38/ES; žádné konkrétní argumenty v této souvislosti ostatně nevznikly ani žalobce. Jak vyplývá ze shora uvedeného, výklad učiněný žalovaným i správním orgánem prvního stupně není v rozporu ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani s evropským právem, zejména pak s čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Argumentovali-li žalobce směrnicí Rady 64/221/EHS, soud podotýká, že tato směrnice byla zrušena právě směrnicí 2004/38/ES. Rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vydáno v rozporu s právní úpravou EU, když neudělení přechodného pobytu žalobci v posuzovaném případě ob stojí jak v obecných principech uváděných judikaturou Soudního dvora EU (zejména principy dle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES či nutnost použití restriktivního výkladu), tak i ve shora provedeném testu použití výhrady veřejného pořádku (viz shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, kde je odkazováno na judikaturu Soudního dvora EU týkající se obecných principů uplatňování výhrady veřejného pořádku či testu použití výhrady veřejného pořádku).

Žalobce v žalobě odkazoval na četnou judikaturu Soudního dvora EU, jejíž obecné závěry vyzdvihoval; soud k tomu poznamenává, že v posuzovaném případě neshledal porušení některého z těchto obecných závěrů. Namítal-li žalobce, že členské státy dle judikatury Soudního dvora EU nemohou jednostranně určovat rozsah výhrady veřejného pořádku, soud k tomu podotýká, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně ob stojí i v požadavcích stanovených čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES či judikaturou Soudního dvora EU i v testu použití výhrady veřejného pořádku, taktéž zformulovaném judikaturou Soudního dvora EU. Soud proto neshledal žalobcem tvrzenou libovůli správního orgánu prvního stupně ani žalovaného při rozhodování o žádosti žalobce. Pokud žalobce odkazoval na tvrzené zúžení okruhu protiprávních jednání českým zákonodárcem v § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období (když zákonodárce stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem), soud s ohledem na intenzitu a opakovanost

protiprávního a účelového jednání žalobce uzavřel, že i tato podmínka závažnosti možného narušení veřejného pořádku byla naplněna; to ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2011, č.j. 7 As 75/2011-95.

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, závažným ohrožením některého ze zájmů společnosti není např. fakt nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR ani samotný fakt uzavření účelového manželství. Tomu soud oponuje tak, že v posuzovaném případě došlo jednak k nelegálnímu pobytu žalobce na území České republiky (jenž zároveň představoval trestný čin, jež žalobce páchal po dobu cca 5 let), za což byl dokonce pravomocně shledán vinným a odsouzen pro trestný čin maření úředního rozhodnutí a vykázaní dle § 171 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, jednak k „účelovému otcovství“ a uvádění správních orgánů České republiky v omyl, že biologickým otcem nezletilého J. Y. nemá být žalobce, nýbrž státní občan České republiky, v důsledku čehož nezletilý J. Y. získal státní občanství České republiky (a to určením otcovství ve smyslu § 4 písm. a/ tehdejšího zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství). Tyto skutečnosti ve svém souhrnu dle názoru soudu již představují důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období. Žalobcem namítaná skutečnost, že se žalobce osvědčil ve zkušební době ve smyslu § 83 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, nemění nic na fakticitě jeho jednání (srov. též shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 7 As 75/2011-95).

Co se týče žalobcem tvrzené neaktuálnosti tvrzeného nebezpečí z důvodu toho, že žalobce se za posledních 5 let pobytu na území ČR žádného protiprávního jednání nedopustil, soud k tomu uvádí, že žalobcem páchaná trestná činnost rovněž trvala cca 5 let, tedy po přibližně stejně dlouhou dobu. Žalobce a jeho manželka pak ještě v letech 2008 – 2009 uváděli české orgány veřejné moci v omyl tím, že jim tvrdili nepravdivou informaci o tom, že biologickým otcem nezletilého J. Y. nemá být žalobce, nýbrž státní občan České republiky (účelové otcovství). Až v červenci 2009 byl správnímu orgánu předložen znalecký posudek svědčící o skutečnosti, že biologickým otcem nezletilého J. Y. je žalobce. Od ukončení závadného chování svědčícího o důvodném nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku žalobcem do vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu) tak uplynuly méně než 4 roky. S ohledem na dobu trvání a intenzitu protiprávního a účelového jednání žalobce soud nepovažuje dobu necelých čtyř roků za dostatečně dlouhou k přijetí závěru o neaktuálnosti nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem; soud proto uzavřel, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného zde tato aktuálnost stále byla dána.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že je dostatečně prokázáno opakované porušování právních předpisů České republiky žalobcem v takové intenzitě, jež ve svém souhrnu představuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 7 As 75/2011-95, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k totožnému závěru). Z těchto důvodů soud uzavřel, že žalovaný nepostupoval v rozporu s právními předpisy (tedy ani v rozporu

s § 87d odst. 1 písm. c/ zákona 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období), když vydal napadené rozhodnutí; proto nemůže obstát ani velmi obecně formulovaná žalobní námitka o porušení základních zásad činnosti správních orgánů, konkrétně dle §§ 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“).

Žalobce dále odkazoval na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011, č. C-34/09 (Gerardo Ruiz Zambrano proti Office national de l'emploi), kde je uvedeno: „Článek 20 SFEU musí být vykládán tak, že brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost, a aby uvedenému státnímu příslušníku třetího státu odmítl vydat pracovní povolení, neboť taková rozhodnutí by uvedené děti připravila o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statusem občana Unie.“

Soud k tomu uvádí, že v posuzovaném případě se nezletilý syn žalobce stal státním občanem České republiky pouze na základě zjevně účelového a nepoctivého jednání žalobce a jeho manželky (viz výše). V právním řádu platí obecná právní zásada, že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého činu a že zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany (srov. též § 6 odst. 2 a § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jímž tato obecná zásada právní byla zakotvena do psaného práva). Obdobnou zásadu lze v posuzovaném případě nalézt i v § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období, podle něhož ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Žalobce i jeho manželka se dopustili obcházení zákona, byť jiného, než jaké předpokládalo odkazované ustanovení. Vzhledem k tomu, že výčet v tomto ustanovení byl pouze demonstrativní, nepochybně tam lze podřadit i jednání žalobce a jeho manželky spočívající v tom, že tito uváděli české orgány veřejné moci v omyl tak, že jim tvrdili nepravdivou informaci o tom, že biologickým otcem nezletilého J. Y. nemá být žalobce, nýbrž státní občan České republiky (účelové otcovství, v jehož důsledku nezletilý J. Y. získal státní občanství České republiky), přičemž až posléze (kdy nezletilý J. Y. již byl státním občanem České republiky) byl správnímu orgánu předložen znalecký posudek svědčící o skutečnosti, že biologickým otcem J. Y. je žalobce. Soud proto uzavřel, že závěry rozsudku Soudního dvora EU č. C-34/09 nelze aplikovat v posuzovaném případě, kdy k získání státního občanství nezletilého syna žalobce došlo pouze na základě nepoctivého a účelového jednání žalobce a jeho manželky. Soud nemůže přistoupit na argumentaci žalobce, neboť tím by otevřel prostor pro účelové jednání a obcházení zákona ze strany dalších žadatelů o pobytové oprávnění v České republice.

Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 7. 2008, č. C-127/08 (Blaise Baheten Metock a další proti Minister for Justice, Equality and Law Reform), tento se vztahuje pouze na případ státního příslušníka třetí země, který je manželem nebo manželkou občana Unie pobývajících v členském státě, jehož není státním příslušníkem. Odkazovaný rozsudek Soudního dvora EU proto není pro posuzovanou věc případný.

Žalobce dále odkazoval na Úmluvu o právech dítěte (sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb., o Úmluvě o právech dítěte) a na Listinu základních práv a svobod.

Podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.

Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.

Podle čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona.

V nálezů Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, publ. pod č. 234/2012 Sb. je mimo jiné uvedeno:

„Podstatná je totiž odlišnost mezi důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění a důsledky rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, které jsou v případě správního vyhoštění příkřejší. Zatímco v případě správního vyhoštění se jedná o ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území (§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), neudělení pobytového oprávnění (víza včetně víza pro strpění) takové důsledky prima facie nemá. Nucené vycestování cizince, které by mohlo být spojeno s porušením základních práv a svobod cizince, dějící se na podkladě rozhodnutí o správním vyhoštění, podléhá soudnímu přezkumu....

Je pravda, že opuštění území může být nepřímým důsledkem rozhodnutí o neudělení víza, neboť cizinec nedisponuje titulem, na základě kterého by zde pobýval a povinnost opustit území tedy vyplývá přímo z dikce samotného zákona o pobytu cizinců (§ 17 a § 65 a contr.). Platí ale, co bylo řečeno výše, tedy že ze strany státu dochází k donucení opustit území až v důsledku vydání rozhodnutí o udělení správního vyhoštění....

Pokud jde o argument, že rozhodnutí o neudělení víza může vést k porušení práv zaručených čl. 10 odst. 2 Listiny, neboť pobývá-li cizinec na území delší dobu, může si zde vytvořit rodinné pouto, lze též navázat na uvedené. Do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá.“

Citovaný nálezu Ústavního soudu se sice týká především neudělení víza, jeho závěry však lze vztáhnout i na neudělení povolení k přechodnému pobytu. Neudělením přechodného pobytu žalobci nebylo zasaženo do práv garantovaných ani čl. 10 odst. 2 či čl. 32 odst. 4 Listiny, ani čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Již ze své podstaty totiž do těchto práv nemůže zasáhnout rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, nýbrž až rozhodnutí o správním vyhoštění. Pouze v důsledku vydání rozhodnutí o udělení

správního vyhoštění totiž dochází k donucení opustit území, a tedy i k bezprostřednímu zásahu do práv cizince. Tyto námitky žalobce o porušení konkrétních ustanovení Úmluvy o právech dítěte a Listiny základních práv a svobod proto nejsou důvodné.

Ohledně námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně a žalovaný dostatečně nezkoumali přiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na možný zásah do rodinného a soukromého života žalobce, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č.j. 9 As 301/2015-45: „[P]odle ustálené soudní judikatury (*usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 13. 3. 2014, č. j. 9 Afs 74/2013 - 46*) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek.

Žalovaný se sice výslovně nezabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, tyto úvahy však ve svém rozhodnutí uvedl správní orgán prvního stupně (viz s. 15-16 jeho rozhodnutí ze dne 3. 1. 2012), přičemž žalovaný se s těmito úvahami ztotožnil. Soud v takovém postupu správních orgánů neshledává žádné pochybení. Soud s ohledem na závěry shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování námitky o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaného pochopitelně bere v potaz i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo v daném případě velmi podrobné, přičemž správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí výslovně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce; soud toto odůvodnění shledal dostatečným a rovněž se s ním ztotožňuje.

Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně byla vydána v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, pak se jedná o ryze obecnou žalobní námitku, kterou žalobce žádnými dalšími tvrzeními nepodložil, a tudíž soud k tomu pouze obecně uvádí, že dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného byla učiněna zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Skutkový stav je v obou rozhodnutích dostatečně jasně popsán, stejně jako právní závěry, které z nich správní orgán prvního stupně a žalovaný vyvodili. Žalobce v žalobě ostatně vznesl pouze argumentaci polemizující s právním posouzením, jak bylo provedeno ze strany správních orgánů. Obdobně soud reaguje na obecnou námitku nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce (s výjimkou shora vypořádané námitky ohledně tvrzeného nezkoumání přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce) nijak blíže nerozvedl. Soud proto obecně uvádí, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného je dostatečně zřejmé, jakými úvahami se tyto správní orgány řídily. Ani námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná. Z těchto důvodů soud uzavřel, že nedošlo ani k namítanému porušení § 68 s.ř., v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.